

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Z. J.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava - Moravská Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2016, čj. MSK 71332/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 3. 2018, čj. 20 A 23/2016-64,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Magistrát města Ostravy rozhodnutím ze dne 31. 3. 2016 shledal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), ve spojení s § 4 písm. c) téhož zákona. Zmocněnec žalobkyně zaslal dne 20. 4. 2016, v poslední den lhůty, prostý elektronický e-mail, který obsahoval blanketní odvolání, žalobkyně však toto odvolání ve lhůtě 5 dnů způsobem uvedeným v § 37 odst. 4 správního řádu nepotvrdila. Proto k odvolání žalovaný nepřihlížel. Dne 25. 4. 2016 sice zmocněnec žalobkyně zadal službou DopisOnline odvolání, to ale Česká pošta zpracovala, vytiskla a zadala k přepravě až následující den. Toto odvolání žalovaný vyhodnotil jako opožděné.

[2] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila žalobou. Krajský soud rozsudkem nejprve toto rozhodnutí zrušil. Dle něj zmocněnec odvolání doplnil včas. K

podání došlo objednávkou ve službě DopisOnline již 25. 4. 2016, tedy ve lhůtě předpokládané § 37 odst. 4 správního řádu. Tento rozsudek však NSS zrušil rozsudkem ze dne 25. 1. 2018, čj. 10 As 20/2017-62, a to v návaznosti na usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, čj. 10 As 20/2017-49, dle něhož: „*Den elektronické objednávky služby DopisOnline přes webovou stránku https://online.postservis.cz, není okamžikem podání zásilky k poštovní přepravě ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu*“.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 28. 3. 2018 tentokráte žalobu zamítl.

[4] Proti rozsudku krajského soudu se brání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížností. V ní předně vytýká rozsudku nepřezkoumatelnost, dále detailně polemizuje s právním názorem krajského soudu.

[5] NSS nejprve zvážil přípustnost kasační stížnosti, a to se zřetelem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je opakovaná kasační stížnost v téže věci přípustná jen tehdy, je-li jako její důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem NSS vysloveným v předchozím zrušovacím rozsudku. Nutno na tomto místě zdůraznit, že i NSS sám je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán právním názorem, který v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, a právě proto je i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti omezena na ty důvody a otázky, které NSS v téže věci doposud nevyřešil (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

[6] Kasační stížnost předně vytýká krajskému soudu nepřezkoumatelnost. V této části je kasační stížnost přípustná. Otázku nepřezkoumatelnosti druhého rozsudku v této věci NSS ještě neřešil (a z logiky věci ani řešit nemohl), navíc u nepřezkoumatelného rozsudku by ani nebylo možno posoudit, zda se krajský soud držel právního názoru NSS vysloveného v prvním zrušujícím rozsudku.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatelka kritizuje, že krajský soud jen doslova převzal závěry zrušujícího rozsudku a rozšířeného senátu, aniž by tam připojil jakékoliv vlastní úvahy. Povinnost soudu odůvodnit své rozhodnutí prý nelze nahradit pouhým odkazem na odůvodnění jiného rozhodnutí. Krajský soud se prý ani nijak nevyjádřil k argumentům stěžovatelky, že odvolání podala včas.

[9] Krajský soud v bodě 5 rekapituloval závěry rozšířeného senátu a NSS v této věci, následně se s nimi v bodě 6 svého rozsudku ztotožnil. NSS k tomu uvádí, že v nynější věci rozsudek čj. 10 As 20/2017-62 jednoznačně předurčil výsledek řízení o žalobě. NSS se totiž zabýval celou věcí komplexně a vyřešil pro věc všechny podstatné otázky. NSS se totiž zabýval i otázkou samotné včasnosti odvolání, a v bodě 11 dovodil následující:

> „Jakkoliv se stěžovatelka dovolávala podacího lístku, na kterém je uvedeno datum 25. 4. 2016, toto datum vyplývá z ujednání vztahujícího se ke službě DopisOnline. Navíc je na podacím lístku výslovně uvedeno „*Podáno po rozhodné době*“, tedy zjevně míněno po 16:00 dne 25. 4. 2016. V dubnu 2016 platné Obchodní podmínky DopisOnline výslovně pamatovaly na to, že k objednávce služby DopisOnline a ke skutečnému podání poštovní zásilky může dojít v různé dny: jen zásilky přijaté do 16.00 hodin byla totiž Česká pošta povinna zpracovat ještě týž den a předat k další poštovní přepravě

pokračování

> (čl. 5.2 Obchodních podmínek DopisOnline, platných v dubnu 2016). Datum 25. 4. 2016, uvedené na podacím lístku, tedy zjevně míří na okamžik objednání zásilky. Okamžik podání zásilky ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu je však určen až dnem, kdy zásilka skutečně vznikla, byla tedy vytištěna a zkompletována. Toto datum, 26. 4. 2016, je vyznačeno na obálce založené ve správním spise."

[10] NSS nezpochybňuje právo stěžovatelky uplatňovat nové důkazy i v následném řízení o žalobě po zrušení prvého rozsudku krajského soudu (pokud by se totiž v důsledku dalšího dokazování modifikoval skutkový stav, pominula by i bezpodmínečná vázanost právními závěry NSS ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatelka však zůstala zcela pasivní, na zrušovací rozsudek NSS nijak nereagovala, na jednání krajského soudu dne 26. 3. 2018 nedorazila ani ona, ani její zástupce. Pak ovšem nelze krajskému soudu vyčítat, že zcela převzal argumentaci NSS z prvého zrušujícího rozsudku. Odůvodnění rozsudku krajského soudu proto není nepřezkoumatelné.

[11] NSS jen dodává, že odkazuje-li stěžovatelka na závěry rozsudku ze dne 31. 8. 2017, čj. 1 As 352/2016-36, ten se týkal jiné věci: tam krajský soud jen odkázal na několikero judikátů NSS, aniž by se vůbec zabýval korespondující argumentací žalobce. Ve věci nynější je situace zcela jiná – zde krajský soud důsledně vyšel ze zrušovacího rozsudku NSS, což byla ostatně jeho zákonná povinnost (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost naopak není přípustná v té části, ve které stěžovatelka polemizuje s názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku v této věci čj. 10 As 20/2017-62, resp. s usnesením rozšířeného senátu v této věci čj. 10 As 20/2017-49. Nad rámec nezbytně nutného však NSS stěžovatelku upozorňuje, že v podstatě shodné kasační námitky byly uplatněny v jiné věci, vedené před NSS pod sp. zn. 10 As 110/2018. Na vypořádání se s těmito námitkami v rozsudku ze dne 14. 6. 2018, čj. 10 As 110/2018-35, body 9-16, lze také stěžovatelku odkázat.

[13] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu